

UZASADNIENIE

Powód M. W. domagał się zasądzenia od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwoty 4.201,18 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 9.656,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz ustalenia, iż łączył go z pozwaną spółką stosunek pracy w okresie od 1 listopada 2012 r. do 31 marca 2013 r. oraz od 10 czerwca 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanej, na swoją rzecz, kosztów procesu.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda, na swoją rzecz, kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 27 września 2016 r., wydanym w sprawie prowadzonej pod sygn. akt IX P 644/15, Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie IX Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił, że strony łączył stosunek pracy w okresie wskazanym w pozwie, umorzył postępowanie w zakresie żądania ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Ponadto orzekł o kosztach procesu i kosztach sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa, skarżąc wyrok Sądu I instancji w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego umorzenia postępowania w części dotyczącej ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2012, 2013 r. i w części za rok 2014 r. oraz w zakresie oddalającym powództwo i zasądzającym koszty procesu.

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uchylił ww. wyrok Sądu Rejonowego w części dotyczącej roszczenia o ekwiwalent za urlop wypoczynkowy za rok 2012, rok 2013 oraz za okres zatrudnienia od 10 czerwca 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. oraz w zakresie kosztów procesu i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin – Centrum w Szczecinie, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Pismem procesowym z dnia 17 sierpnia 2018 r. powód, w związku z wypłatą przez stronę pozwaną w dniu 2 sierpnia 2018 r. kwoty 2.651,23 zł tytułem ekwiwalentu za urlop, cofnął powództwo w zakresie tego żądania oraz skapitalizował dochodzone wcześniej odsetki ustawowe w ten sposób, że domagał się ich zapłaty od ww. kwoty 2.651,23 zł za okres od dnia 19 sierpnia 2015 r. do dnia 2 sierpnia 2018 r. w wysokości 558,94 zł.

Strona pozwana nie sprzeciwiła się ww. cofnięciu żądania zapłaty ekwiwalentu za urlop.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. W. pozostawał w stosunku pracy z (...) sp. z o.o. w okresie od 1 listopada 2012 r. do 18 sierpnia 2015 r.

Bezsporne, a nadto ustalenia zawarte w uzasadnieniach do ww. wyroków Sądu Rejonowego i Sądu Okręgowego;

Tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy (...) sp. z o.o., już po wniesieniu powództwa w niniejszej sprawie, wypłaciła M. W. w dniu 1 września 2015 r. kwotę 5.108,06 zł, a w dniu 2 sierpnia 2018 r. kwotę 2.651,23 zł.

Bezsporne, a nadto oświadczenie strony pozwanej w odpowiedzi na pozew odnośnie kwoty 5.108,06 zł – k. 128;

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo zasadne.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny pozostawał (także wobec ustaleń zawartych w ww. wyrokach sądów) bezsporny w zakresie trwania stosunku pracy między stronami oraz wysokości i dat wypłaty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Do ponownego rozpoznania w niniejszej sprawie pozostawało żądanie zapłaty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, które znajdowało podstawę prawną w treści art. 171 k.p., w myśl którego w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

Z uwagi na fakt uiszczenia w dniu 2 sierpnia 2018 r. ekwiwalentu za urlop w kwocie 2.651,23 zł, powód cofnął powództwo w zakresie tego żądania.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

W myśl art. 203 § 3 k.p.c. w razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego, który może w terminie dwutygodniowym złożyć wniosek o przyznanie kosztów. Gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w powyższym terminie uważa się za wyrażenie zgody.

W zakreślonym dwutygodniowym terminie pełnomocnik strony pozwanej nie sprzeciwił się cofnięciu powództwa w zakresie żądania zapłaty ekwiwalentu za urlop, stąd też należało przyjąć jego domniemaną zgodę na takie cofnięcie.

Sąd uznał, że cofnięcie pozwu w zakresie ww. żądania jest dopuszczalne w świetle przepisów art. 203 § 4 k.p.c. oraz art. 469 k.p.c., albowiem nie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa, ani nie narusza słusznego interesu pracownika, który w toku procesu otrzymał ekwiwalent za urlop.

W konsekwencji należało, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., umorzyć postępowanie w sprawie w zakresie żądania zapłaty ekwiwalentu za urlop (w zakresie, który był przekazany do ponownego rozpoznania) i tego dotyczy punkt II wyroku.

Ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy winien być wypłacony w dniu ustania stosunku pracy, a zatem od dnia następnego pracodawca pozostaje w opóźnieniu z zapłatą tego świadczenia. Takie same reguły należy stosować w razie ustalenia istnienia stosunku pracy przez sąd, albowiem pracodawca winien sobie zdawać sprawę, że faktyczne wykonywanie pracy w sposób kwalifikujący do ustalenia stosunku pracy (niezależnie od formalnego zawarcia umowy cywilnoprawnej) będzie skutkowało ustaleniem takiego stosunku pracy przez sąd ze wszystkimi tego konsekwencjami, w tym z obowiązkiem wypłaty świadczeń immanentnie związanych ze stosunkiem pracy.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. (który znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie na podstawie art. 300 k.p.) jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§1). Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§2).

Powód domagał się odsetek wyłącznie od kwoty 2.651,23 zł za okres od 19 sierpnia 2015 r. (stosunek pracy ustał 18 sierpnia 2015 r.) do dnia 2 sierpnia 2018 r. (w tym dniu doszło do zapłaty). Odsetki za ten okres wynoszą 558,94 zł i taką też kwotę Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda w punkcie I wyroku. Podstawę wyliczenia skapitalizowanych odsetek stanowiło w okresie od 19 sierpnia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie wysokości odsetek ustawowych z dnia 16 grudnia 2014 r. (Dz. U. z 2014 r., poz. 1858) ustalające wysokość odsetek ustawowych na 8% w stosunku rocznym, a w okresie od 1 stycznia 2016 r. do dnia 2 sierpnia 2018 r. Obwieszczenie

Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 2016 r. w sprawie odsetek ustawowych za opóźnienie (M.P. z 2016 r., po. 47) ustalające wysokość tych odsetek na 7% w stosunku rocznym.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto na treści art. 98 § 1 k.p.c., w myśl którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie obie strony były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników – adwokatów, którzy złożyli wnioski o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego.

W niniejszej sprawie - w zakresie rozstrzygnięcia żądania o kosztach procesu - zastosowanie znajdzie, z uwagi na termin złożenia pozwu oraz uprawomocnienie się żądania ustalenia istnienia stosunku pracy po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy przy pierwotnym rozpoznaniu sprawy (strona pozwaną nie składała apelacji), zarówno Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) oraz Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2016 r., poz. 1668 z późn. zm.).

Jak stanowią §21 i 23 ww. Rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia (czyli przed dniem 1 stycznia 2016 r.) stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Jak wskazano powyżej wygranego przez powoda żądania ustalenia istnienia stosunku pracy dotyczył już pierwotny wyrok Sądu Rejonowego i nie wniesiono od niego apelacji. Sprawa rozpoczęta przed wejściem w życie ww. Rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. zakończyła się w I instancji, o której mowa w ww. §21. Zastosowanie znajdzie zatem do niej §5 ww. Rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r., w myśl którego wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu ustala się, przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju. Sprawami najbardziej rodzajowo zbliżonymi do sprawy o ustalenie istnienia stosunku pracy pozostają sprawy wymienione w §12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r., tj. sprawy o nawiązanie umowy o pracę, uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, przywrócenie do pracy lub ustalenie sposobu ustania stosunku pracy. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika przy tego rodzaju sprawach wynosiła w dacie złożenia pozwu 180 zł i taką też kwotę winna zapłacić pozwana na rzecz powoda w związku z przegraniem procesu w zakresie tego żądania. Na marginesie można podkreślić, iż również w sytuacji stosowania obecnie obowiązującego Rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. stawka wynosiłaby tyle samo, albowiem §20 tego Rozporządzenia zawiera zapis analogiczny do ww. §5 i stanowi, iż wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu ustala się, przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju (czyli 180 zł określone w §9 ust. 1 pkt 1 nowego Rozporządzenia analogicznego do regulacji zawartej w §12 ust. 1 pkt 1 dotychczasowego Rozporządzenia).

Należy również przyjąć, iż strona powodowa wygrała częściowo żądanie zasądzenia ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Cofnięcie powództwa było bowiem spowodowane zapłatą już w toku procesu należności z tego tytułu. Powód domagał się z tego tytułu kwoty 9.656,40 zł, a ostatecznie otrzymał 7.759,29 zł (5.108,06 zł i 2.651,23 zł), a zatem w zakresie tego żądania wygrał proces w 80%. Wysokość wynagrodzenia pełnomocników stron w związku z przedmiotowym żądaniem wynosiła za I instancję 1.800 zł (§2 pkt 4 Rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r.), a za II instancję 50% stawki minimalnej, czyli 900 zł (§10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r.), czyli łącznie 2.700 zł. 80% z 2.700 zł to 2.160 zł, a 20% to 540 zł. Ostatecznie zatem to strona pozwana winna uiścić na rzecz powoda kwotę 1.620 zł (2.160 zł – 540 zł).

Strona pozwana wygrała natomiast w obu instancjach proces w zakresie żądania odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę. Wynagrodzenie pełnomocników wynosi w zakresie tego żądania 180 zł za I instancję (§9 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. – tak też uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2011 r., sygn. akt I PZP 6/10) oraz 120 zł za II instancję - §10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. stanowi bowiem, iż stawki minimalne w postępowaniu apelacyjnym wynoszą za prowadzenie sprawy w postępowaniu

apelacyjnym przed Sądem Okręgowym 50% stawki minimalnej, ale nie mniej niż 120 zł. Łącznie powód winien zatem uiścić na rzecz pozwanej kwotę 300 zł.

Reasumując – pozwana winna zapłacić powodowi kwotę 180 zł w związku z ustaleniem istnienia stosunku pracy (które nie stanowiło przedmiotu postępowania apelacyjnego) oraz kwotę 1.620 zł w związku z wygraniem w 80% przez stronę powodową procesu w zakresie żądania ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy – łącznie 1.800 zł. Powód winien natomiast uiścić na rzecz pozwanej kwotę 300 zł z uwagi na przegranie sprawy w zakresie odszkodowania. Ostatecznie zatem tytułem zwrotu kosztów procesu zasądzono na rzecz powoda od pozwanej spółki kwotę 1.500 zł (1.800 zł – 300 zł).

Podstawę rozstrzygnięcia zawartego w punkcie IV wyroku stanowił art. 477² §1 k.p.c., w myśl którego zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydawaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

ZARZĄDZENIE

1.(...),

2.(...),

3. (...).

SSR Aleksandra Dobrołowicz